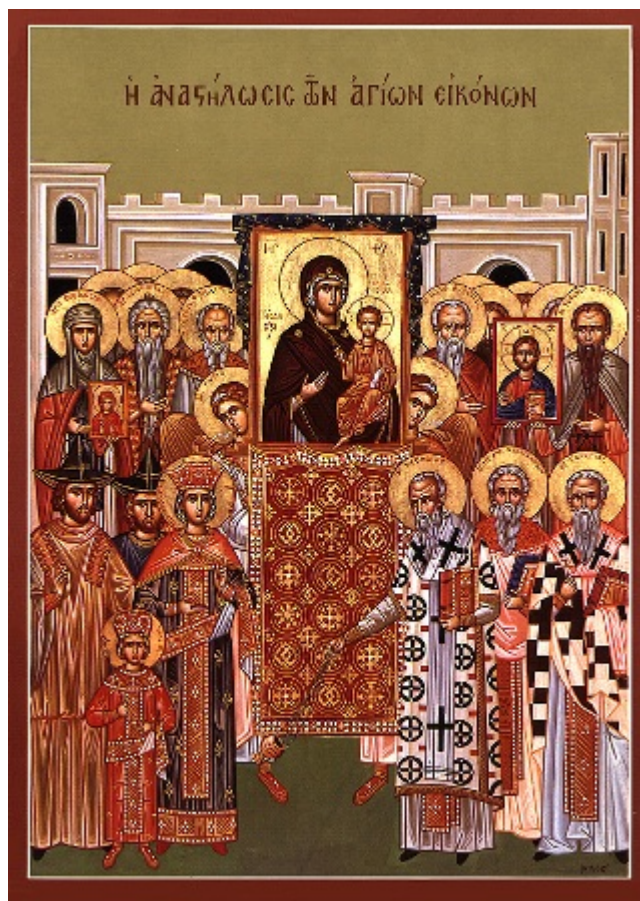

Η Κυριακή της Ορθοδοξίας (Metropolitan Anthony Bloom)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Γιορτάζουμε σήμερα, όπως κάθε χρόνο στο τέλος της πρώτης εβδομάδας της Σαρακοστής, την Πανήγυρη και τον Θρίαμβο της Ορθοδοξίας. Και πρέπει, κάθε χρόνο, να θυμόμαστε τι σημαίνει αυτή η ημέρα, όχι μοναχά ως ένα γεγονός ιστορικό, αλλά επίσης και για την προσωπική μας ζωή. Πρώτα απ' όλα να θυμηθούμε ότι ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας δεν σημαίνει τον θρίαμβό της στους άλλους ανθρώπους. Αποτελεί τον θρίαμβο της Θείας Αλήθειας στις καρδιές εκείνων που ανήκουν στην Ορθόδοξη Εκκλησία και που διακηρύττουν την αποκεκαλυμμένη από τον Θεό αλήθεια, στην ακεραιότητα και στην ευθύτητά της.

Πρέπει σήμερα να ευχαριστήσουμε τον Θεό ολόψυχα που μας αποκάλυψε τον εαυτό Του, που εξοβέλισε το σκοτάδι από τον νου και την καρδιά εκατοντάδων ανθρώπων, που Αυτός που είναι η Αλήθεια μοιράστηκε με εμάς την γνώση της τέλειαις Θεικής Αλήθειας.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι δεν πρόκειται εδώ για εικόνες από ξύλο και χρώμα, αλλά για τον Θεό που φανερώνεται στον κόσμο. Ο καθένας μας, δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού. Είμαστε όλοι ζωντανές εικόνες του Θεού και αυτό το γεγονός αποτελεί για μας μία τεράστια ευθύνη, γιατί μία εικόνα ίσως να μοιάσει με παρωδία και να γίνει μέσο βλασφημίας του Θεού. Πρέπει να σκεφτούμε και να αναρωτηθούμε: αξίζουμε, είμαστε ικανοί να καλούμαστε εικόνα του Θεού ; Ένας

συγγραφέας της Δύσης είπε, ότι οι άνθρωποι που συναντούν ένα Χριστιανό, θα έπρεπε να τον βλέπουν όπως ένα όραμα, σαν μία αποκάλυψη που ποτέ πριν δεν είχαν, ότι η διαφορά ανάμεσα σε ένα Χριστιανό και σε έναν μη Χριστιανό, είναι το ίδιο σπουδαία, ριζοσπαστική και εντυπωσιακή, όσο διαφέρει ένα άγαλμα από έναν ζωντανό άνθρωπο. Ένα άγαλμα ίσως να είναι όμορφο, αλλά είναι φτιαγμένο από πέτρα ή από ξύλο και είναι άψυχο. Ένας άνθρωπος, ίσως με την πρώτη εντύπωση να μην φανερώνει ότι ζει μία τέτοια ομορφιά, αλλά όσοι τον συναντούν, θα πρέπει να μπορούν να διακρίνουν σ' εκείνον τη λάμψη της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος, να αναγνωρίζουν τον ίδιο τον Θεό που αποκαλύπτει τον εαυτό Του, μέσα από την ταπεινή μορφή μιας ανθρώπινης ύπαρξης, όπως αυτοί που προσκυνούν ευλαβικά μια εικόνα, μια εικόνα ιερή και ευλογημένη από την Εκκλησία.

Όσο δεν είμαστε για τους γύρω μας μια τέτοια εικόνα, έχουμε αποτύχει στην αποστολή μας, δεν διακηρύττουμε με την ζωή μας, τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας, δίνουμε ψευδή μαρτυρία για όσα κηρύττουμε. Και για τούτο, ο καθένας από εμάς και όλοι μαζί συνολικά φέρουμε την ευθύνη, επειδή ο κόσμος που συναντά χιλιάδες χριστιανών, δεν μεταστρέφεται από το όραμα της παρουσίας του Θεού, ανάμεσά τους, που με τα χοϊκά, αλλά δοξασμένα, άγια σώματά τους μεταμορφώνουν τον κόσμο.

Ό,τι είναι απλά αληθινό για μας, είναι αληθινό για τις εκκλησίες μας. Ο Χριστός ονόμασε τις εκκλησίες μας οικογένεια, μια κοινότητα Χριστιανών που θα γίνει ένα ανθρώπινο σώμα, όπου οι άνθρωποι είναι ενωμένοι μέσα από την ολοκληρωτική αγάπη, την αυτοθυσία, που είναι η ίδια η αγάπη του Θεού προς εμάς. Η Εκκλησία κλήθηκε και καλείται ακόμα να αποτελέσει ένα σώμα ανθρώπων που το χαρακτηρίζει η σαρκωμένη αγάπη του Θεού. Αλίμονο, αυτό που συναντούμε σε όλες τις εκκλησίες μας, δεν είναι το θαύμα της Θείας Αγάπης.

Από την αρχή, αλίμονο, η Εκκλησία οικοδομήθηκε με αυστηρό και επίσημο τρόπο, σύμφωνα με την ιεραρχία του Κράτους. Σε αυτό το σημείο, αποτύχαμε στο να μοιάσουμε στ' αλήθεια στην πρώτη κοινότητα των Χριστιανών. Ο Τερτιλλιανός στα κείμενά του υπέρ των Χριστιανών, λέει στον Ρωμαίο Αυτοκράτορα: « Όταν οι άνθρωποι μας συναντούν, στέκονται και λένε: Πόσο αγαπιούνται αυτοί οι άνθρωποι!» Δεν αποτελούμε στο σύνολο ένα σώμα ανθρώπων, για το οποίο κάποιος θα μπορούσε να μιλήσει έτσι. Και πρέπει να μάθουμε αυτό που θέλει ο Θεός από εμάς, αυτό που ήταν μια φορά η Εκκλησία: να ξαναφτιάξουμε τις κοινότητες, τις εκκλησίες, τις ενορίες, τις επισκοπές, τα πατριαρχεία, ολόκληρη την Εκκλησία, έτσι που ολόκληρη η ζωή, η πραγματικότητα της ζωής θα είναι η πραγματικότητα της αγάπης. Αλίμονο, ακόμα δεν το έχουμε μάθει αυτό.

Και έτσι, όταν εορτάζουμε την γιορτή του θριάμβου της Ορθοδοξίας, ας θυμόμαστε το ότι ο Θεός είναι ο νικητής, το ότι εμείς διακηρύττουμε την αλήθεια, την αλήθεια του Θεού, ενσαρκωμένη και αποκεκαλυμμένη από τον ίδιο, και το ότι είναι μία τεράστια ευθύνη για όλους μαζί και για τον καθένα χωριστά το ότι δεν πρέπει να δίνουμε ψευδή μαρτυρία για όσα κηρύττουμε, με τον τρόπο της ζωής μας. Ένας δυτικός θεολόγος είχε πει ότι πιθανόν να κηρύττουμε όλη την αλήθεια της Ορθοδόξου πίστεως, και ταυτόχρονα να την ακυρώνουμε, να την διαψεύδουμε με την ζωή μας, αποδεικνύοντας ότι πρόκειται για λόγια, και όχι για πραγματικότητα. Πρέπει να μετανοήσουμε γι' αυτήν την κατάσταση και να αλλάξουμε. Πρέπει να γίνουμε τέτοιοι που οι άνθρωποι που μας συναντούν, θα βλέπουν σε μας την αλήθεια, το φως του Θεού, την αγάπη Του για τον καθένα χώρια και για όλους μαζί. Όσο δεν το κάνουμε, όσο δεν μετανοούμε, δεν μετέχουμε στον Θρίαμβο της Ορθοδοξίας. Ο Θεός θριάμβευσε, όμως έβαλε εμάς υπεύθυνους για να θριαμβεύσει η ζωή μέσα από τη δική Του δόξα για το καλό όλου του κόσμου.

Γι' αυτό, ας μάθουμε να ζούμε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, που είναι η Αλήθεια και η Ζωή, όχι μόνο προσωπικά, αλλά συνολικά και να οικοδομήσουμε κοινωνίες Χριστιανών που αποκαλύπτουν τον Θεό στον κόσμο, έτσι που ο κόσμος βλέποντάς μας, να πει: « Ας αναμορφώσουμε τους θεσμούς, τις σχέσεις μας, ας ανανεώσουμε ο,τι έχει γεράσει και παραμένει παλιό και ας γίνουμε μια νέα κοινωνία, όπου ο Νόμος του Θεού, η Ζωή του Θεού να μπορεί να θριαμβεύσει και να ευημερήσει.» Αμήν.